

DANKBAAR AANDENKEN AAN

DE HEER

Julien Cyriel WALRAET

echtgenoot van **Mevrouw
Monique HAEGEMAN**

geboren te Deftinge op 24 oktober 1927,
in familiekring thuis overleden op 13 april 1998,
begeleid door de gebeden uit de
dodenliturgie van de H.kerk.

De Walraet's in de Kartuizersstraat is als een familie-roman van opvallende samenhang. Je ziet hun liefde voor mekaar. Hun verbondenheid in goede en kwade dagen, hun moed en taai volharding in tijden van tegenslag en ziekte. Alles kan letterlijk worden vastgelegd op foto of video: 'zo is het en niet anders'. En dan voel je de leegte die de dood teweegbrengt, ondanks de poging om vast te houden en te koesteren, om te balsemen en te mummificeren alles wat levend is geweest. Als iemand sterft, hoor je overal hetzelfde 'dat de liefde plotseling wordt ingehaald door de (onvermijdelijke) dood'.

Cyriel is ziek, bijna zes jaar. Het ziekbed in de woonkamer is de plaats voor ontmoeting en gesprek. Monique is nabij, troost en begrijpt. Zonen en dochters lopen in en uit, zonder ophouden, dagelijks.

De kleinkinderen volgen en komen alles vertellen. Cyriel zelf zegt moeizaam alles wat hij denkt en meemaakt, in fragmenten. Hij wil teruggaan in de tijd, vasthouden, koesteren wat is geweest, als om de wonde en de onmacht niet te moeten voelen na een leven van graag werken en almaar bezig zijn. Je begrijpt hier de deugddoende troost dat het vader is gegund om thuis te mogen sterven. Zo deugddoend dat iedereen nabij is in het stervensuur van intieme aanwezigheid. Sterven is dan te kort om in één ogenblik alles te kunnen bevatten.

Ga je op zoek naar het meest typerende van Cyriel, wat zeg je dan? Zijn inzet voor het gezin? Zijn voorliefde voor de akker en het graan? Zijn zorg voor de dieren in de weide? Het geduld in zijn ziekte? Of alles tegelijk? Alle dagboeknotities eindigen in het definitieve van de dood. Met de dood is de grens voorbijgegaan. Er valt niets meer in te halen of goed te maken, en ook niet vast te houden wat er is geweest. Je kan niet om de afsnijwonde heen. Blijven alleen de herinneringen. Cyriel geloofde in méér dan het gewone. Hij wist van Ogen die hem zien, ook voorbij de dood. God ziet elke mens tot in eeuwige dagen.

De families

WALRAET - HAEGEMAN
DE KONING - JOURET

danken U om uw meeleven en gebed.

Nam is op zaterdag 2 mei 1998 om 18.30 uur.

Rouwl. Fun. & Drukw. B.V.B.A. RAOUL, Brakel.